

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 marca 2019r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maja Snopeczyńska

Protokolant Małgorzata Nazarko

po rozpoznaniu w dniu 07 marca 2019r. w Świdnicy

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o S.K.A w W.

przeciwko T. C.

o zapłatę

powództwo oddała.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Sp. z o.o. (...) z siedzibą w W. wniosła przeciwko pozwanemu T. C. pozew o zapłatę kwoty 344,46 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP jednak nie wyższe niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie i kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że (...) Sp. z o.o. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej udziela drogą elektroniczną krótkoterminowych pożyczek gotówkowych przez internet. Pozwany dokonał rejestracji na stronie internetowej (...) Sp. z o.o. i wniósł opłatę rejestracyjną, oraz złożył wniosek o udzielenie pożyczki. Strona powodowa podniosła, iż zgodnie z wnioskiem (...) Sp. z o.o. udzieliła mu pożyczki nr (...) na okres 30 dni w wysokości 500,00 zł, a wskazana kwota została przelana na rachunek pozwanego w dniu 22 października 2014 r. Pozwany był zobowiązany do zwrotu pożyczki do dnia 21 listopada 2014 r., lecz nie uregulował całości należności w terminie. Strona powodowa podniosła, iż T. C. w dniu 21 września 2014 r. dokonał wpłaty w wysokości 200,00 zł. Strona powodowa wskazała, że z (...) Sp. z o.o. zbyła na rzecz (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy pożyczki nr (...). Strona powodowa podniosła, iż każda wpłata dłużnika stanowi uznanie roszczenia a tym samym przerwanie biegu przedawnienia.

Pozwany, pomimo doręczenia mu odpisu pozwu z załącznikami i wezwania na rozprawę na prawidłowy adres, nie udzielił odpowiedzi na pozew i nie stawił się na rozprawę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany T. C. zarejestrował się w systemie informatycznym (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. i za pośrednictwem formularza zamieszczonego na stronie internetowej złożył wniosek o pożyczkę. W dniu 22 października 2014 r. pozwany dokonał przelewu w kwocie 0,01 zł na rachunek bankowy strony pozwanej w tytule przelewu wskazując, iż zgadza się z warunkami umowy pożyczek okresowych (...).PL.

W dniu 22 października 2014 r. pozwany T. C. zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczek okresowych (...).PL. (...) z § 8 ramowej umowy (...).PL pozwanemu udzielono pożyczki w kwocie 500,00 zł, okres trwania pożyczki został ustalony na 30 dni a termin spłaty pożyczki oznaczono na dzień 21 listopada 2014 r.

W dniu 22 października 2014 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zaakceptował wniosek T. C. o udzielenie pożyczki nr (...) i przelał na rachunek bankowy pozwanego kwotę 500,00 zł.

Pozwany w dniu 21 września 2015 r. dokonał wpłaty w wysokości 200,00 zł tytułem umowy pożyczki nr (...).

Dowód:

- umowa pożyczek okresowych (...)PL z dnia 22 października 2014 r. z załącznikiem – k. 6-12
- potwierdzenie akceptacji ramowej umowy pożyczki – k. 13 v.
- potwierdzenie przelewu pożyczki na rachunek pozwanego – k. 14 v.
- potwierdzenie przelewu raty pożyczki – k. 19 v.

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przeniosła na rzecz (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. wierzytelność pieniężną wynikającą z umowy pożyczki nr (...) z dnia 22 października 2014 r.

Dowód:

- oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności – k. 16

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Orzeczenie w niniejszej sprawie oparto o przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks Cywilny (Dz.U. z 1964 r., nr 16, poz. 93 z późn zm, dalej k.c.) oraz ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1104).

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny. Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.). W przedmiotowej sprawie pozwany zachowywał się biernie bowiem pomimo odebrania skierowanej do niego korespondencji nie wniósł odpowiedzi na pozew i nie stawił się na rozprawę przeprowadzonej w dniu 7 marca 2019 r. Zachodziły zatem wszelkie przesłanki do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego. Jednakże wbrew regulacji art. 339 § 2 k.p.c. Sąd nie mógł przyjąć za prawdziwe twierdzeń strony powodowej o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie bowiem budziły one wątpliwości w zakresie wskazanej daty wymagalności roszczenia i z uwagi na zmianę regulacji w zakresie przedawnienia roszczeń przyjęcie tych twierdzeń mogłoby prowadzić do obejścia prawa.

Zgodnie z art 117 § 1 i § 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu, a po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może się uchylić od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Wskazać przy tym należy, iż zgodnie z art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1104) roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Nadto cytowana ustawa wprowadziła do kodeksu cywilnego art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. W ocenie Sądu pozwany zawierając umowę kredytu był konsumentem a poprzednik prawny strony powodowej zawierając umowę pożyczki pozostawał w owym czasie przedsiębiorcą zajmującym się udzielaniem drogą elektroniczną krótkoterminowych pożyczek gotówkowych przez internet, dlatego też wyżej wymienione przepisy mają zastosowanie w niniejszej sprawie.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 cytowanej ustawy do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. W zakresie określenia daty przedawnienia roszczenia, w myśl wyżej cytowanego przepisu a contrario, zastosowanie mają zatem przepisy dotychczasowe, bowiem w ocenie Sądu roszczenie przedawniło się przed wejściem w życie ustawy zmieniającej kodeks cywilny.

Strona powodowa nie przedstawiła w toku postępowania dokumentu wypowiedzenia umowy pożyczki. Pozwany dokonał spłaty jednej raty pożyczki w dniu 21 września 2015r. Zgodnie z treścią art. 123 §1 pkt. 2 kc bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Z utrwalonej praktyki wynika, że uznanie roszczenia może być wyraźne lub dorozumiane (niewłaściwe), z oświadczenia woli dłużnika musi jednak wyraźnie wynikać jakie roszczenie uznaje i w jakiej wysokości. Samo uiszczenie części należności powoduje uznanie długu tylko w tej części, która została zapłacona, nie zaś wszystkich należności wynikających ze wszystkich stosunków prawnych łączących strony. Sąd Najwyższy w wyroku z 16 II 2005 roku¹ stwierdził, że „uznanie roszczenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 2 k.c. wymaga wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z którego wynika, że dłużnik uznaje roszczenie za istniejące” podkreślając, że musi jednoznacznie potwierdzać istnienie skonkretyzowanego długu oraz że „bieg przedawnienia uznanego roszczenia przerywa się tylko w granicach określonych uznaniem”. Tym samym uznać należało, że sam fakt częściowej zapłaty długu nie przerwał biegu przedawnienia pozostałej części zobowiązania.

Na marginesie zauważyć należy, że przyjmując zatem nawet, że poprzez wyżej opisaną wpłatę T. C. uznał roszczenie, to w myśl art. 123 k.c. uznanie długu przerwało bieg przedawnienia, które po przerwie biegło na nowo (art. 124 § 1 k.c.), więc data ta (21 września 2015r) wyznacza początek biegu terminu przedawnienia, którego okres w niniejszej sprawie wynosił 3 lata. Strona powodowa złożyła pozew przeciwko pozwanemu w dniu 21 października 2018 r. a więc po upływie 3-letniego okresu przedawnienia, który – jak wynika z powyższych wyliczeń – zakończył swój bieg w dniu 21 września 2018r. Zgodnie bowiem z art. 118 k.c. (w brzmieniu z przed wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw) jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Mając na uwadze powyższe, z uwagi na przedawnienie roszczenia, powództwo podlegało oddaleniu.

W tym stanie rzeczy i na podstawie wskazanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Projekt uzasadnienia sporządzony przez Asystenta Sędziego A. S.

1 IV CK 492/04, cyt. za LEX nr 177275